

N:o 59.

Uppläst och godkänd hos Första Kammaren den 2 maj 1894.

— — — — Andra Kammaren den 2 — —

Riksdagens skrifvelse till Konungen, i anledning af väckt motion om ändrad lydelse af 11 kap. 2 § jordabalken.

(Lagutskottets utlåtande n:o 17.)

Till Konungen.

I en inom Riksdagens Andra Kammare afgifven motion har enskild motionär erinrat, hurusom stadgandet i sista punkten af 11 kap. 2 § jordabalken, att säljare af fastighet å landet eger söka inteckning med rätt såsom för ogulden köpeskilling sist vid det ting, som infaller näst efter sex månader sedan lagfart för köparen beviljades, medförde en stor olägenhet för köpare af fastighet i domsagor, der ting hölles enligt förordningen angående ändring i vissa fall af gällande bestämmelser om häradsting den 17 maj 1872.

Med sistnämnda förordning åsyftades, att i de domsagor, der densamma vunne tillämpning, åstadkomma en snabbare rättegångsordning, men uti förevarande hänseende hade i dessa domsagor en förändring till det sämre inträddt. Enligt 1872 års förordning hölles nemligen endast två ting om året, hvilket föranledde dertill, att en oskäligen lång tid måste förflyta, innan en köpare af fastighet inom dylika domsagor kunde erhålla bevis derom, att inteckning såsom för ogulden köpeskilling ej vidare kunde sökas. Om t. ex. köpare erhållit lagfart å en

fastighet vid allmänna sammanträden i någon af månaderna mars, april eller maj, kunde han ej bekomma bevis af förenämnda beskaffenhet förr än efter afslutandet af vårtinget året derpå eller i medlet af juli månad samma år, eller om köparen erhållit lagfart vid sammanträden under någon af månaderna juni, september, oktober eller november, kunde dylikt bevis ej meddelas förr än efter afslutandet af höstetinget året derpå eller i slutet af december månad samma år. Ett sådant förhållande ledde ofta till betänkliga förvecklingar och svårigheter för en köpare, som, ehuru köpeskillingen blifvit af honom delvis eller till fullo gulden, ändock icke kunde i saknad af dylikt bevis under en onödigtvis lång tid visa, huru de inteckningar, han tagit i den inköpta fastigheten, vore till förmånsrätten beskaffade, och följaktligen blefve urståndsatt att belåna desamma, åtmistone i en hypoteksförening.

Då det torde vara obestridligt, att säljaren icke behöfde så lång tid för att tillgodogöra sig den rätt, honom uti förevarande lagbud tillförsäkrats, syntes den anmärkta olägenheten lättast kunna undanrödjas genom antagande af en lagbestämmelse, att i de tingslag eller härad, der ting hölles enligt nämnda förordning, inteckning för ogulden köpeskillning skulle sökas sist vid det allmänna sammanträde, som infölle näst efter sex månader, sedan lagfart för köparen beviljades.

Då emellertid ting efter den gamla och den nya ordningen blifvit likställda icke blott i förevarande lagrum, utan äfven på flera ställen uti lagfarts- och inteckningslagarne, syntes det icke vara lämpligt att ändra ett af dessa lagrum och låta de öfriga qvarstå oförändrade. Riksdagen, som delar åsigten om lämpligheten af den ifrågasatta förändringen i 11 kap. 2 § jordabalken samt i lagfarts- och inteckningslagarne, får följaktligen anhålla, att Eders Kongl. Maj:t ville låta utarbeta och för Riksdagen framlägga förslag till en sådan ändring i 11 kap. 2 § jordabalken samt uti gällande lagfarts- och inteckningslagar, att i de domsagor, der allmänna sammanträden hållas, sådana sammanträden i fråga om tidsbestämmelser må hafva samma betydelse som ting i öfriga domsagor.

Stockholm den 2 maj 1894.

Med undersätlig vörtnad.
